

Kavcija perijodičnega lista ni samo subsidijarno jamstvo za vse denarne kazni in troške, ki so prisojeni v kazenski obsodbi, nego pricipalno jamstvo. C. kr. državni pravdnik ne sme se odreči sodelovanju po smislu § 15. tisk. zakona, ako zahteva zasebni tožitelj, da se mu troški izplačajo iz kavcije. Določba § 15. tisk. zakona podeljuje enakopravnost troškom zasebnega tožitelja ter denarnim kaznim in onim troškom, katere je iztirjati uradnim pôtem. Državni pravdnik ni upravičen ustvarjati katere razlike koli med troški, katere je uradnim pôtem iztirjati, in onimi troški, katere je zasebnemu tožitelju povrniti iz kavcije. Po besedilu §-a 15. tisk. zakona se državni pravdnik svoji dolžnosti, po kateri mu je plačilo troškov omogočiti iz kavcije, ne sme odreči niti tedaj, če obsojeni urednik ima imetja zadosti, da se z rubežnijo troški zavarujejo. Če bi se lastniku kavcije hotel privoliti tak »beneficium ordinis«, to bi se v zakonu določilo izrecno in jasno. Ker pa takega določila ni nikjer najti, tudi ne sme državni pravdnik lastnika kavcije vzeti v posebno zaščito in zasebnemu tožitelju odkazati rubežni zasebnega imetja, ki ga poseduje obsojeni odgovorni urednik lista.

Dokazano je torej, da je vprašanje, tem vrstam na čelo postavljeno, brezuvetno zanikati.

A. Brumen.

Iz pravosodne prakse.

Civilno pravo.

a) Ako se izbriše tabularna tirjatev, obremenjena z nadzastavno pravico, s pridržkom §-a 51. zemlj. zak., ima to za učin, da obstoja prvotni stavek le še z onim zneskom, katerega je potreba, da se popolnoma pokrije tirjatev nadzastavnega upnika s pripadki vred.

Obrtno pomočno društvo v Lj. pridobilo si je za svoji tirjatvi v znesku 200 gld. in 100 gld. s prip. nadzastavno pravico na tirjatev Marije T. iz ženitne pogodbe z dne 10. okt. 1843 v znesku 1050 gld., vknjiženo pri posestvu Ane P. vložek šte. 185 kat. obč. Vič, ter je le-tó tudi pôtem sodne prodaje kupilo.

Kupec tožil je na to samo na podlogi zemljejnijnjnega izpiska in prisojilne listine z dne 6. februvarija 1889. l. šte. 2722 Ano P. kot lastnico navedenega zemljišča zaradi plačila tirjatve, vknjižene za Marijo T. v znesku 1050 gld. s pripadki.

Prvo sodišče odbilo je tožbeno zahtevo, ker tožitelj ni predložil ženitne pogodbe, iz koje bi bilo razvideti »causam debendi«, zastavna pravica za-sé pa ne more vstvarjati tožbene pravice in ker se z zemljejnijnjnim izpiskom in prisodno listino ni doprinesel dokaz za obstoj tirjatve, posebno ker zemljejnijnjni izpisek ne izpové nič o kakovosti tirjatve, prisodna listina pa samo dokazuje, da je tožitelj kupil tirjatev; tožbi pomanjkuje tedaj pravnega temelja.

Drugo sodišče premenilo je razsodbo prvega sodnika in razsodilo takó: Toženka Ana P. dolžna je kot lastnica zemljišča vložek št. 185 tožitelju od zastavno-pravno vknjižene tirjatve iz ženitne pogodbe z dné 10. okt. 1843. l. in prisodne listine z dné 6. februvarija 1889. l. v znesku 1050 gld. plačati delni znesek 362 gld. 73 kr. s prip. v 14 dneh pod eksekucijo. Ostalo tožbene zahteve pa se odbija.

R a z l o g i.

Toženka sicer trdi, da je poplačana tirjatev Marije T. in je tudi predložila pobotnico le-te o poplačilu, na podlogi koje se je vsled odloka z dne 30. aprila 1876. l. izbrisala za to tirjatev obstoječa zastavna pravica s pridržkom, da pravni učin tega izbrisa gledé nadzastavnih pravic nastopi šele z izbrisom teh pravic samih. A to ima le za posledico, da tožitelj ne more zahtevati plačila cele tirjatve v znesku 1050 gld.; kajti vsled vknjižbe izbrisa vidno je bilo vsakomur, tedaj tudi kupcu, da je tirjatev poplačana in da je po §-u 469 obč. drž. zak. vgasnila z zastavno pravico vred, v kolikor je presegala te še obstale nadzastavne pravice in da gledé nje nikdor več pravice ni mogel pridobiti. Nasprotno pa ima pač tožitelj pravico do onega, še v moči obstalega delnega zneska tirjatve, katerega se potrebuje, da se pokrijeta njegovi nadzastavno zavarovani tirjatvi v znesku 200 gld. in 100 gld. s pripadki vred. Kajti na njegovo pravico gledé ob času prodaje obstoječe nadzastavne pravice predidoči izbris ni uplival na nikak način in tožitelj je tedaj upravičen, ugotoviti kupljeno tirjatev z onim zneskom, kateri je jednak obsežku njegove, ob času izbrisa še obstoječe nadzastavne pravice ne gledé na ugovarjano plačilo, ker ni dokazano, da mu je

bilo ob času, ko si je pridobival svojo nadzastavno pravico, znano, da je bila tirjatev, kakor se trdi, (deloma) poplačana, njen izbris izvršil pa se je dokaj pozneje. Na okolnost, da je bila dota poleg še drugim upnikom zastavljena, ni se ozirati, uvažujé, da poznejšnji nadzastavni upnik, ako odpade poprejšnji stavek, pomika se po razvrstitvi (Rangordnung) in dobi plačilo, potem da pravni obstoj tirjatev ostalih nadzastavnih upnikov, ki so bile ob času prodaje razvidne iz zemljiške knjige, ni dokazan, nego je nasprotno dokazano po razdelitvenem odloku. Z ozirom na te, sedaj izbrisane nadzastavne pravice ni moči torej pripoznati tožitelju pravice do kake večje zahteve. Nadaljni ugovor toženke, da tožitelj ni dokazal nalslova svoji tožbeni tirjatvi, ometa se, naj se tudi ženitna pogodba z dné 10. okt. 1843. l. ni predložila, s tem, da se tirjatev ne le v zemljeknjižnem izpisku, nego tudi v pobotnici, katero je toženka sama priložila, označuje kot tirjatev na doti, tako da ni dvoimiti o njenem pravnem imenu.

Po teh razlogih smatrati je tožbeno zahtevo le gledé onega zneska kot utemeljeno, kolikor je znašala nadzastavna tirjatev na dan licitacije, in gledé kojega je dota z ozirom na obstoječo nadzastavno pravico še zastavljena, kar je tudi po smislu §-a 455. obč. drž. zak. Ker se je navedeni znesek z razdelitvenim odlokom z dné 3. aprila 1888. l. številoma določil na 473 glđ. 38 kr. in ker se je tožitelju na račun z istim odlokom odkazal uže znesek 110 glđ. 65 kr. in je ostal tedaj še delni znesek 362 glđ. 73 kr. nepokrit, bilo je glede tega ostalega zneska ugoditi hipotekarni tožbi, gledé presežka pa zavrniti tožbeno zahtevo.

Najvišje sodišče je z odločbo z dne 16. marcija 1892, št. 1997 razsodbo drugega sodišča oziraje se na njegove razloge potrdilo, povdarjajoč še, da je po §-u 51. zemlj. zak. izbris tabularne tirjatve, katero teže nadzastavne pravice dopusten samo s pridržkom, da nastopi pravni učin tega izbrisa gledé nadzastavnih pravic šele z izbrisom teh pravic samih. Ker se je le-tá izbris v resnici izvršil, a takó, da nima izbris upliva na pravice nadzastavnih upnikov, more se smatrati, da obstoja prvotni stavek le še gledé onega zneska v moči, katerega se potrebuje, da se popolnoma poplača tirjatev nadzastavnega upnika s pripadki vred, t. j. v takih slučajih stopi na mesto prvotnega stavka fond, katerega in kolikor se ga potrebuje za pokritje zahteve nadzastavnega upnika.

Ako hoče nadzastavni upnik realizovati svojo tirjatev, stopiti mora, da se poprime hipotekarnega zemljišča, na mesto svojega dolžnika; najboljšo bode tedaj storil, ako si bo dal prvotni stavek, v kolikor namreč le-tá (po navedenih razlogih) še obstoja, eksekutivno presoditi. Ako se je pa hipotekarni upnik, kakor v tem slučaju, odločil prodati eksekutivnim pôtem prvotni stavek in je potem postal kupec, tedaj se vender ni moglo dati več na dražbo in prisoditi kupcu, nego kar se je potrebovalo, da se pokrije nadzastavna tirjatev, ker je prvotni stavek vsled tega, da se je pri njem vknjižil izbris, izgubil svoj zemljeknjižni obstoj gledé svojega ostalega obsežka.¹⁾

b) O dopustnosti glavne prisege.

Okrajno sodišče v K. spoznalo je z razsodbo z dne 27. avgusta 1891, št. 6983 v pravdi Janeza L. proti A. P-u zaradi 75 gld. 2½ kr. takó-le: Toženi A. P. mora od onih 300 gld., katere je bil dolžan svojemu sinu Janezu kot pripomoč iz ženitne pogodbe z dne 6. novembra 1867, sklenjene med Janezom in Jero P., tožitelju J. L-u plačati znesek 75 gld. 2½ kr., prisojeni mu eksekutivno z odlokom okrož. sodišča v C. z dne 21. oktobra 1890, št. 5066, 5% obresti od tožbe in pravdne troške v 14. dneh — a le tedaj, ako toženi A. P. ne bi storil glavne, od tožitelja J. L. vrnene mu prisege, da je res plačal svojemu sinu Janezu P. pripomoč v znesku 300 gld. v obrokih, ki so bili dogovorjeni v ženitni pogodbi z dne 6. novembra 1867, torej ostanek uže leta 1870.

Razlogi.

V ženitni pogodbi z dne 6. novembra 1867, sklenjeni med toženčevim sinom Janezom P. in njegovo ženo Jero P. obljubil je toženec A. P. svojemu sinu kot pripomoč 300 gld. in sicer 150 gld. do binkoštij 1868, ostanek pa do binkoštij 1870. leta. Okrožno sodišče v C. je z odlokom z dne 21. oktobra 1890, št. 5066 prisodilo tožitelju za iztirjanje svote 60 gld. z obrestmi in troški vred, torej

¹⁾ Omenjamo, da se je v tej najnovejši razsodbi sodilo bistveno po istem načelu, o katerem trdi tudi g. A. Levec v svojem predavanji z dné 9. dec. 1891. l., priobčenem v »Slov. Prav.« 12. šte. 1891. l., da je pravo. Primerjaj tudi razpravo »K razlagi §-a 51. zemlj. zakona« v št. 1. in nadaljnih tekočega letnika, Uredn.

vkupnega zneska 75 gld. $2\frac{1}{2}$ kr., imenovano tirjatev Janeza P. proti svojemu očetu v ostalem znesku 160 gld. Toženec vse to priznava, trdi pa, da je svojemu sinu Janezu P-u pripomoč v znesku 390 gld. izplačal v obrokih, kakeršni so bili dogovorjeni, ostanek torej uže leta 1870. Toženec ponudil je dokaz po pobotnici z dne 3. novembra 1890, dalje po pričevanji svojega sina Janeza P., po dopolnilni in glavni zanikavni zavračni prisegi. Ker toženec sam priznava, da je bila pobotnica z dne 3. novembra 1890 še le potem sestavljena, ko je imel on uže prisodni odlok v rokah, torej potem, ko je že vedel, da se je prisodil delni znesek dotične pripomoči tožitelju J. L-u, onda ne more rabiti te pobotnice kot dokaz plačila. Priča Janez P. kot zavržna priča ne zadošča za prvo polovico dokaza, zatorej ni moči dopustiti dopolnilne prisega, nego le glavno zanikavno tožencu vrnenó prisego.

Na tožiteljeve apelacijske pritožbe predrugáčilo je višje dež. sodišče to razsodbo ter za pravo spoznalo, da mora toženec brezpogojno plačati tožitelju zahtevano svoto 75 gld. $2\frac{1}{2}$ kr., 5% obresti od tožbe ter vse troške 1. in 2. stopinje, in sicer iz naslednjih razlogov:

Toženec mora po §u 104. obč. sod. r. dokazati to, da je, kakor on trdi, svojemu sinu Janezu P. plačal dolžno pripomoč 300 gld. pred vročitvijo prisodnega odloka z dne 21. oktobra 1890, št. 5066. Prvi sodnik je prav dobro zavrnil pobotnico z dne 3. novembra 1890, ta ne more veljati za dokaz plačila uže zaradi tega ne, ker je v njej imenovan drugi naslov, ker je namreč izrečeno, da je Janez P. tožencu podaril še dolžni znesek. Tožitelj se pritožuje, ker se je dopustila tožencu glavna prisega in res je bilo to nevarno gledé na obravnavo in posebno na izpovedi zaslišanih prič. Toženec trdi, da je plačal ostali dotični dolg svojemu sinu Janezu P. l. 1870. v gotovem denarji. Janez P. kot priča pa trdi, da se njegova tirjatev ni plačala samo v gotovem denarji, nego nekaj z živežem, nekaj z drugimi storitvami. Dalje je J. P., kakor on sam priznava, in sta tudi priči dr. H. in F. St. potrdili, povse drugače govoril malo časa pred tožbo v pisarni tožiteljevega zastopnika in sicer, da mu oče — toženec — pripomoč deloma res še dolguje, da je pa on ostanek očetu odpustil, ker je bil oče pogorel. Pozneje sta še le baje Janez P. in toženec račun imela ter se prepričala, da je bila tirjatev uže vsa plačana, tudi brez odpusta. Vse te povedbe so

tako premenljive, tako malo verjetne, da res ni varno, dopustiti tožencu glavne prisega, zlasti ker tožitelju ni bilo moči prepričati se ob istinitosti tega, kar se naj ž njo dokaže. Prisega bila bi le toženca lastna prisega. Po dvornem dekretu z dne 19. junija 1847, št. 1068 zb. pr. zak. mora sodnik prevdarjati, je li glede na doprinešene dokaze vendar še dopustna glavna prisega, in tudi po dvornem dekretu z dne 14. majnika 1781, lit a), št. 16 zb. pr. zak. se naj dopusti prisega le, kedar to ni proti naredbam sodnega reda. Po vsem tem je sodnik primoran, zavriniti dokaz po glavni prisegi kot nedopusten in je bilo treba nepogojno ustreči tožbeni zahtevi, ker toženec ni dokazal, da je že plačal svoto v tožbi zahtevano.

V svoji revizijski pritožbi trdil je toženec: Nazor višjega dež. sodišča je protiven določbi §-a 207. obč. sod. r., po katerem je smeti vsakomur, ki se pravda v svojem imenu, naložiti glavno prisego tudi glede tujih dejanj. Tožitelj bi se bil lahko prepričal glede istinitosti toženčeve trditve ter je prav po pričevanju dra H-a in F. St-a dokazano, da je res poprej pozvedoval glede prepirne tirjatve. Tožitelj v svojih pravnih govorih niti ugovarjal ni proti glavni prisegi. V tem slučaju najvišja naredba z dne 19. junija 1847, št. 1068 zb. pr. zak. ne velja, ker po izpovedih prič nikakor še ni ovržena njegova trditev, naposled tudi ni trdil, da bi bil plačal vse v gotovem denarji, nego le, de je poplačal vse, bodi-si v denarji ali v drugih rečeh.

Najvišje sodišče potrdilo je z razsodbo de int. 10. februarija 1892, št. 1296 razsodbo višjega deželnega sodišča oziraje se na le-tega stvarne in istinite razloge; potem tudi gledé na to, da bi bil moral toženec natanko navesti in dokazati, koliko in kedaj je svojemu sinu plačal na račun tirjatve 300 gld., ne pa le splošno trditi plačila.

Dr. J. Hrašovec.

c) Napačna uporaba zakonovih določil pri presoji, kedaj je dokaz dognanim smatrati, ne utemeljuje ničnosti.

Mestno del. okrajno sodišče v Ljubljani je v pravdi A. D., tožitelja, proti J. J., tožencu, zaradi motene posesti s konečnim odlokom z dne 29. septembra 1891, št. 18464 tožbeni zahtevi ugodilo iz naslednjih razlogov:

Iz sodnega ogleda je razvidno, da je tožencu bolj prikladno, ako hoče iz svojega gozdnega dela drva na občinsko pot spraviti, da jih vlačí čez tožiteljev gozd na gozdni kolovoz in od tod na občinsko pot. Videl je pa tudi priča Anton D., da je toženec preko tožiteljevega svetá drva vlačil; povedal je to tožitelju, in zaradi tega je prepír nastal. Dalje potrjuje Ana D., da je slišala prepír in da jej je tožitelj sam pravil, da je toženec preko njegovega sveta drva vlačil; prepričala se je pa kasneje tudi sama, da so se videli plazovi po tožiteljevem svetu. Priči Matej P. in Josip Ž., katera je tožitelj najel, da bi škodo cenila, sta tudi potrdila, da je bilo plazove videti iz toženčevega dela po tožiteljevem delu in da je bilo več lesa v toženčevem delu posekanega. Sodni ogled pa naposled tudi dokazuje, da so se videli sledovi prevlačevanja po tožiteljevem delu. Glede na vse te okolnosti ne more biti dvomno, da je toženec dne 7. novembra 1890. l. v resnici drva, odnosno posekan les preko tožiteljevega gozdnega dela na kolovoz vlačil, in to je vsekakor smatrati za motenje posesti, ker toženec sam niti ne trdi, da bi imel kako pravico tožiteljev svet rabiti v to, da svoj les na občinsko pot vlačí.

Višje dež. sodišče v Gradci je konečni odlok prvega sodišča z odločbo z dne 18. novembra 1891, št. 10799 iz istih razlogov potrdilo, uvažuje nadalje, da toženec niti oporekal ni, da so se dne 7. novembra 1890 po tožiteljevem gozdu drva vlačila; da je uprav toženec drva vlačil, to pa brezdvomno izhaja iz izpovedij nesumnih prič Mateja P. in Josipa Ž., katera pričata, da sta takoj po motečem dejanji pregledala gozdove obeh strank in videla v toženčevem gozdu obrunke posekanih dreves, v tožiteljevem pa sledove plazov, katerih v toženčevem gozdu ni bilo videti.

Izvenrednemu revizijskemu rekurzu najvišje sodišče z odločbo z dne 2. marcija 1892, št. 2454 ni ugodilo uvažujé, da napačna uporaba zakonovih določil pri presoji, kedaj je dokaz dognanim smatrati, ne utemeljuje ničnosti; ker torej ni ničnostnega vzroka, kakeršnega navaja revizijski rekurz, v soglasnih odločbah nižjih sodišč pa tudi očitvidne krivičnosti ni, onda ni podatkov dvor. dekr. z dne 15. februvarija 1833 št. 2593 zb. pr. zak., da bi bilo izrek nižjih sodišč smeti ovreči ali predrugačiti.

d) Motenje posesti (§ 344 obč. dež. zak.).

Vsi prebivalci vasi Gotovlje in tudi toženca imeli so pravico hoditi čez travnik parc. št. 33 kat. obč. Gotovlje. Na tistem mestu, kjer se je čez prelaz prihajalo na travnik, je tožiteljica Frančiška J. dne 20. marcija 1890 povišala plot, da ni bilo moči na travnik. Toženca Anton Ž. in Janez C. sta dne 10. aprila 1890 prežagala pri »prelazu« povišani plot v širokosti jednega metra.

Tožiteljica toži zaradi motene posesti travnika parc. št. 33 kat. obč. Gotovlje in plotá, napravljenega tik severne meje tega travnika zraven občinske ceste.

Okrajno sodišče v Celji je z odlokom z dne 31. januarja 1891, št. 1148 odbilo tožbeno zahtevo iz naslednjih razlogov:

Po lokalnem ogledu je pokazano, da gre od plota v črti *a-b* čez parcelo št. 33 do *c* pešpot in da je bil pri črti *a-b* prelaz. Vse priče potrjujejo, da hodijo prebivalci vasi Gotovlje navadno po tej poti, da pridejo nekoliko na državno cesto, nekoliko pa na svoje polje. Posebno je dokazano, da sta tudi toženca v zadnjem času todi navadno in mirno hodila. Dokazano je torej, da sta bila toženca v zadnji posesti pravice hoditi čez prelaz v črti *a-b* na pešpot in čez parcelo št. 33. Jedinovprašanje je: ali sta toženca izgubila to posest ali ne? Tožiteljica potrjuje namreč, da je dne 20. marcija 1890 ta prelaz zadelati dala, lokalni ogled pa dokazuje, da ni bilo moči brez težave tukaj hoditi čez plot. Tožiteljica sama priznava, da sta potem toženca dne 10. aprila 1890, tedaj v času 30 dni po 20. marciji 1890 prežagala prav tukaj plot. Z lokalnim ogledom pa je dokazano, da je zdaj tukaj prelaz prav tak, kakeršen je bil pred 20. marcijem 1890. leta. Iz vsega tega izhaja tudi, da toženca nista izgubila posesti hoditi čez plot v črti *a-b* na travnik parc. št. 33 in čez ta travnik in da sta se v tej posesti samo branila; ona torej nista tožiteljice v posesti travnika in plota motila, ampak storila le to, do česar sta pravico imela.

Višje dež. sodišče v Gradci je z odločbo z dne 8. aprila 1891, št. 3664 potrdilo odločbo prve instance v bistvu iz istih razlogov.

Izvenrednemu rekurzu tožiteljice je najvišje sodišče z odločbo z dne 5. avgusta 1891, št. 7548 ugodilo in spoznalo po tožbeni zahtevi in sicer glede na to, da je posestniku po §-u 344

obč. drž. zak. posilni samobran le takrat dovoljen, če bi sodna pomoč prekasno prišla, takšen slučaj pa predloženi ni, ker je tožiteljica dne 27. marcija povišala plot, toženca pa sta to povišanje še-le dne 10. aprila odstranila; glede na to, da odstranitev povišanega plota ni noben, po zakonu dopusten samobran v izvrševanju pravne posesti toženцев, ampak samo poseganje v stvarno posest tožiteljice, pridobljeno s povišanjem plota in v pravico prepovedanja rabe pešpoti čez travnik parc. št. 33 kat. obč. Gotovlje; gledé na to, da v postopanju po ces. ukazu z dne 27. oktobra 1849, št. 12, drž. zak. le zadnja dejanska posest uživa sodno varstvo in sta imela toženca jedino le pravico, pritožiti se zaradi kršitve nju-nih pravic pred zakonitim oblastvom; končno gledé na to, da sta odločbi, proti katerima gre pritožba očitno zakonu protivni ter ju je smeti premeniti po dvornem dekretu z dne 15. februvarija 1833, št. 2593.

e) Eksekucija v iztirjanje alimentacije.

H. O., soproga vpokojenega uradnika, živela je sè svojimi tremi otroci faktično, a ne sodno ločena. Pogodila se je bila s svojim soprogom, da jej bode vsak mesec dajal za oskrbo in odgojo otrok nad 20 gld. Po preteklih dveh mesecih je iztožila zaostanek ter povzročila bagatelno razsodbo z dne 1. decembra 1891, št. 18701, s katero se jej je pripoznala njena tirjatev.

Okrajno m. del. sodišče v Celji je na podlogi ter razsodbe z odlokom z dne 14. decembra 1891 št. 19294 dovolilo v iztirjanje alimentacijske tirjatve za zakonske otroke V., Fr. in R. O. v znesku 40 gld. 08 kr. s prip. eksekutivno prisoditev eksekutove, soprogove penzije v mesečnem znesku 33 gld. 33¹/₂ kr.

Na rekurz eksekuta F. O. je višje dež. sodišče v Gradci z odločbo z dne 7. januarija 1892, št. 160 odbilo eksekucijsko prošnjo in dovolilo, da se prisojeni znesek penzije eksekutu izplača, in sicer glede na to, da se je s tožbo de pr. 11. novembra 1891, št. 17670, ki je podloga napominani bagatelni razsodbi, hotel uveljaviti med tožiteljico in rekurentom sklenjeni dogovor, po katerem bi imel rekurent tožiteljici za živež in odgojo otrok plačevati na mesec določene zneske, ni se pa hotela uveljaviti zakonita

dolžnost očetova, dajati alimentacijo otrokom. To zahtevo je moči tem manj smatrati kot zahtevo zakonite alimentacije, ker sodišče ni zneskov, niti sploh, niti po količini določilo, in ker je navedeni bagatelni razsodbi predmet samo tirjatev matere iz pogodbe; za eksekvirano tirjatev se torej ne da uporabiti izjema, določena v zakonu z dne 21. aprila 1882, drž. zak. št. 123 (§-a 1. odst. II., oziroma §-a 2. odst. III.), in to posebno velja za pritikline; konečno ima rekurent po navedbah v eksekucijski prošnji penzije 400 gld., ki je torej po napominanem zakonu izločena od eksekucije, večji dohodki pa niso dokazani.

Na revizijski rekurz soproge H. O. je najvišje sodišče z odločbo z dne 9. marcija 1892, št. 2905 potrdilo odločbo II. instancije glede na to, da je sicer dolžnost zakonskega očeta, dajati alimentacijo svojim otrokom utemeljena v zakonu, da pa se ta dolžnost v predloženem slučaju izvaja samo iz pogodbe, katero je dogovorila faktično, a ne sodno ločena soproga s soprogom za stran oskrbe in odgoje otrok; glede na to, da tudi bagatelna razsodba z dne 1. decembra 1891, št. 18701 izreka samo dolžnost Fr. O. izpolniti zavezanosti, v katere se je s pogodbo svoji soprogi zavezal in da niso po zakonu z dne 21. aprila 1882, št. 123 drž. zak. pokojnine glede vsake tirjatve alimentacijske, ampak le glede tirjatev tiste alimentacije, katero je dajati na podlogi zakona, podvržene eksekuciji.

Opomnja. Soproga H. O. kot mati je torej s tem, da se je »in quanto« dogovorila o alimentaciji s soprogom, izgubila pravico, seči z eksekucijo na dotično pokojnino.

Iz upravne prakse.

1. Legitimacijo nezakonskega otroka „per subsequens matrimonium“ je po očetovi smrti moči dokazati le sodnim pôtem.
- 2. Nezakonski otroci imajo isto domovinsko pravico, katero je imela njih mati, predno se je omožila.

Upravno sodišče je z razsodbo z dne 16. septembra 1891, št. 2950 na pritožbo občine Z. odredbo namestništva Graškega